

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D. a soudců JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **VS PETROL s.r.o.**, se sídlem Španielova 1701/52a, Praha 6, zastoupený Mgr. Jakubem Kratochvílem, advokátem se sídlem Novomlýnská 1238/3, Praha 1, proti žalovanému: **Česká obchodní inspekce, Ústřední inspektorát**, se sídlem Štěpánská 15, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 30. 10. 2013, č. j. 47 A 34/2013 - 18,

t a k t o :

Usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 30. 10. 2013, č. j. 47 A 34/2013 - 18, **se ruší a věc se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Krajského soudu v Praze dne 24. 10. 2013 žalobce napadl rozhodnutí ze dne 27. 8. 2013, č. j. ČOI 64599/13/O100/1000/13/Pe/Št, jímž ústřední ředitel žalovaného zamítl žalobcovu odvolání a potvrdil rozhodnutí ředitele České obchodní inspekce, Inspektorátu pro Středočeský kraj a Hl. m. Prahu ze dne 6. 5. 2013, č. j. 10/0195/13/11, jímž byla žalobci uložena pokuta ve výši 100 000 Kč za správní delikt podle § 9 odst. 1 písm. b) zákona č. 311/2006 Sb., o pohonných hmotách a čerpacích stanicích pohonných hmot a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pohonných hmotách), ve znění pozdějších předpisů, kterého se dopustil tím, že ve své provozovně prodal motorovou naftu pro mírné klima nespĺňující prováděcí vyhláškou a českou technickou normou stanovené minimum pro ukazatel bodu vzplanutí.

Krajský soud v Praze následně usnesením ze dne 30. 10. 2013, č. j. 47 A 34/2013 - 18, postoupil věc Městskému soudu v Praze. Krajský soud konstatoval, že správní orgán prvního stupně, tedy Česká obchodní inspekce, inspektorát pro Středočeský kraj a Hl. m. Prahu, má sídlo v Praze a je správním orgánem místně příslušným jak pro Středočeský kraj, tak pro hlavní město Prahu. Má tedy sídlo v obvodu své působnosti a není tudíž splněn předpoklad pro uplatnění

pravidla stanoveného ve větě druhé § 7 odst. 2 s. ř. s., podle něhož má-li správní orgán prvního stupně sídlo mimo obvod své působnosti, platí, že má sídlo v obvodu své působnosti. Při stanovení místní příslušnosti soudu je tedy třeba vycházet ze skutečnosti, že se sídlo správního orgánu prvního stupně nachází v obvodu Městského soudu v Praze, který je proto podle Krajského soudu v Praze místně příslušný k projednání věci podle § 7 odst. 2 věty první s. ř. s.

Žalobce (stěžovatel) podal proti usnesení krajského soudu kasační stížnost, kterou opírá o důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. namítá nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem v předchozím řízení.

Stěžovatel uvádí, že krajský soud aplikoval § 7 odst. 2 s. ř. s. v rozporu s dosavadní judikaturou Nejvyššího správního soudu, podle níž v obdobných případech, kdy správní orgán, který ve věci vydal rozhodnutí v prvním stupni, má územní působnost ve dvou krajích, je pro určení místní příslušnosti krajského soudu rozhodné, v jakém kraji došlo ke spáchání správního deliktu (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2013, č. j. Nad 126/2012 – 87, a ze dne 25. 7. 2013, č. j. Nad 34/2013 – 48, obě dostupná na www.nssoud.cz). V daném případě stěžovatel napadl rozhodnutí o správním deliktu spáchaném v žalobcově provozovně – čerpací stanici v obci Tlustice, okr. Beroun, tedy ve Středočeském kraji. Místně příslušným soudem k projednání žaloby je tedy Krajský soud v Praze.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného usnesení (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Stěžovatel v daném případě důvodně poukázal na dosavadní judikaturu Nejvyššího správního soudu, jenž se již zabýval předmětnou otázkou, tj. místní příslušností krajského soudu za situace, kdy je žalobou podle § 65 s. ř. s. napadené rozhodnutí Ústředního inspektorátu České obchodní inspekce a kdy se místní působnost správního orgánu prvního stupně vztahuje na Středočeský kraj i hl. m. Prahu.

Ve zmiňovaném usnesení ze dne 10. 1. 2013, č. j. Nad 126/2012 – 87, Nejvyšší správní soud vyslovil závěr, že „[z]a situace, kdy ČOI působí ve dvou krajích – Středočeském kraji a Hlavním městě Praze a má sídlo v jednom místě – v Praze, a správní delikt byl spáchan ve Středočeském kraji, jsou naplněny podmínky pro aplikaci ustanovení § 7 odst. 2 věta druhá s. ř. s., podle něhož má-li tento správní orgán sídlo mimo obvod své působnosti, platí, že má sídlo v obvodu své působnosti. Místně příslušným soudem k projednání věci je proto Krajský soud v Praze“.

Tento závěr následně potvrdil Nejvyšší správní soud i v usnesení ze dne 25. 7. 2013, č. j. Nad 34/2013 – 48, v němž odmítl argumentaci Krajského soudu v Praze, jenž s citovaným právním názorem Nejvyššího správního soudu nesouhlasil. Nejvyšší správní soud v této souvislosti uvedl, že „z ustanovení § 7 odst. 2 s. ř. s. plyne obecné pravidlo pro určení místní příslušnosti krajského soudu (sídlo správního orgánu I. stupně), a pravidlo zvláštní, podle něhož platí fikce, že má-li sídlo

pokračování

mimo obvod své působnosti, platí, že má sídlo v obvodu své působnosti. V daném - značně atypickém - případě, kdy má správní orgán I. stupně územní působnost současně pro oba kraje (resp. územně samosprávné celky), je proto výklad, podle něhož rozhodujícím kritériem pro určení místní příslušnosti soudu je to, kde je působnost tohoto správního orgánu realizována, z hlediska citované zákonné úpravy určitě možný, argumentačně udržitelný a racionální“.

V nyní projednávané věci byl správní delikt spáchán ve Středočeském kraji a působnost správního orgánu prvního stupně, tj. České obchodní inspekce, inspektorátu pro Středočeský kraj a hl. město Prahu se sídlem v Praze, tak byla realizována mimo hl. město Prahu, v němž tento správní orgán sídlí. S ohledem na uvedenou judikaturu Nejvyššího správního soudu je tak třeba při stanovení místní příslušnosti krajského soudu vycházet z fikce upravené ve druhé větě § 7 odst. 2 s. ř. s., podle něhož má-li správní orgán prvního stupně sídlo mimo obvod své působnosti, platí, že má sídlo v obvodu své působnosti. Za „obvod“, v němž má správní orgán prvního stupně sídlo, je třeba v daném případě považovat Středočeský kraj. Soudem místně příslušným k vyřízení projednávané věci je proto Krajský soud v Praze (§ 7 odst. 2 s. ř. s.).

Z uvedených důvodů shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost důvodnou, a proto v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. napadené usnesení Krajského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne Krajský soud v Praze v konečném rozhodnutí v dané věci (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 17. ledna 2014

JUDr. Jakub Camrda, Ph.D.
předseda senátu